

KESZI HARANGSZÓ

Budakeszi római katolikus egyházközségének kiadványa

2023. április 9.

XXI. évfolyam 15. szám

Húsvétvasárnap

„Alleluja, alleluja, alleluja”

Április 9. Húsvétvasárnap

08:00 – Nincs szentmise

09:15 – Indul a körmenet a kálvária tetejéről, és kb. 10 órára ér le a templomba, amikor kezdetét veszi a szentmise. Szándék: Knuták és Perjési család élő és +tagjai
A szentmise után ételszentelés.

19:00 – +László

A szentmise olvasmányai:

ApCsel 10,34a.37-43

Zsolt 117

Kol 3,1-4 vagy 1Kor 5,6b-8

Jn 20,1-9 este: Lk 24,13-35

Április 10. Húsvéthétfő

10:00 – +Ferenc

Április 11. kedd:

06:30 – Jótevőkért

Április 12. szerda

06:30 – +Gyulák

Április 13. csütörtök:

06:30 – +András, József, Éva

18:15 – 19:15: Szentségimádás a nővérek kápolnájában

Április 14. péntek:

18:00 - 19:00 – Gyóntatás

19:00 – Szent Mónika

imaközösség szándékára

Április 15. szombat:

19:00 – Élő Bence és Attila

Április 16. vasárnap

Az isteni irgalmasság vasárnapja

08:00 – Hálaadás

10:00 –

19:00 – Rózsafűzér Társulat élő és elhunyt tagjai

Az Úr velünk van a válasz nélküli „miért”-jeinkben is – A pápa virágvasárnapi homíliája

Mostani beszédében a szenvedésében elhagyott Jézus testi és lelki kínjaira tekintett, aki a kereszten átéli az Istentől elhagyatottság állapotát és az egész emberiséggel együtt kérdezi, hogy „miért”. És bár nem látja az Atyját, mégis ráhagyatkozik.

A Szentatya a következő imádsággal vette kezdetét a „pálmás vasárnap”, ahogy azt olasz földön nevezik: „*Könyörögjünk! Urunk, Istenünk, növeld azoknak hitét, akik benned remélnek. Hallgasd meg könyörgő imánkat, hogy mi, akik ma virágzó ágakat hozunk a diadalmasan bevonuló Krisztus Király elé, a jó cselekedetek gyümölcsét teremjük általa. Aki él és uralkodik mindörökkön-örökké.*

Ámen.” Ferenc pápa szenteltvízzel meghintette az olajfa és pálmaágakat, majd az Úr jeruzsálemi bevonulását idéző evangélium felolvasása után indult a körmenet a bazilika homlokzata előtti emelt térségre. A diakónus idén Szent Máté evangéliumának passióját olvasta fel a templom kórusának a közreműködésével.

Jézus elhagyatottsága az értünk viselt szenvedés csúcspontja

„Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?” (Mt 27,46). Ez az a fohász, amelyet ma a liturgia megismételt a válaszos zsoltárban (vö. Zsolt 22,2), és ez az egyetlen könyörgés, amit Jézus a kereszten mondott a mai evangélium szerint. Ezek tehát azok a szavak, amelyek elvezetnek minket Krisztus szenvedésének szívéhez, a megváltásunkért viselt szenvedések csúcspontjához – kezdte homíliáját Ferenc pápa, majd

Jézus szenvedésének a mélységét elemezte.

Kínjai egyszerre testi és lelki szenvedések

Jézus sokféle szenvedését hordott el és mindahányszor meghallgatjuk passiója történetét, az belénk lép. Kínjai *testi* szenvedések voltak: az arcul veréstől az ütlegelésig, a megkorbácsolástól a tövissel koronázásig, egészen a kereszten megkínzásáig menően. Kínjai *lelki* szenvedések is: Júdás árulása, Péter tagadása, vallási és polgári elítélései, az örök gúnyolódása, a kereszttől elhangzó sértések, sokak elutasítása, az egészen a kudarcra, a tanítványok elmene-külése. Mégis, ebben a fájdalom-ban Jézusnak megmaradt egy bizonyossága: az Atya közelsége. Hiszen megmondta: „*Én és az Atya egy vagyunk*” (Jn 10,30), „*Én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem*” (Jn 14,10). Ám most mégis megtörténik az elképzelhetetlen dolog; mielőtt meghalna, felkiált: „*Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?*”

A „miértek miértjét” kiáltja

Íme a leggyötrőbb szenvedés, a *lélek* szenvedése: a letragiku-sabb órában Jézus átéli az Istentől elhagyatottságát. Azelőtt ő soha nem nevezte az Atyát az „Isten” általános néven. Az evangélium arámi nyelven is megadja a szavát: „*Éli, Éli, lamma szabaktani?*” (Mt 27,46). A kereszten megszólaló Jézus szavai közül ez az egyetlen, amelyet az eredeti nyelven hagytak ránk, és amit Máté és Márk evangéliumaiban megtalálunk (Mk 15,34). Az esemény tehát valóságos, a megaláztatás pedig végtelen: az Úr azért jön, hogy irántunk való szeretetből szenvedjen, amit nekünk is nehéz megérteni. Jézus látja a beborult eget, átéli az élet keserű határát, a létezés hajótörését, minden bizonyosság összeomlását és ekkor kiáltja „a miértek miértjét”.

Átéli az Atyaisten távolságát

Istenem, Istenem, miért hagyta el engem? Az „elhagyni” igének erős a jelentése a Bibliában, ezért a végletes fájdalom pillanataiban használják, mint a kudarcba fulladt, elutasított és elvetett szeretet, az elutasított és elvetélt gyermekek esetében, az elutasítás, özvegység és árvaság helyzetében; a kimerült házasságokban, a társadalmi kötelékektől megfosztó kirekesztésben, az igazságtalanság nyomása alatt, a betegség magányában, egyszóval a kapcsolatok legdrasztikusabb szétszaggatásában. Krisztus felvitte ezt a keresztre, magára véve a világ bűnét. A csúcsponton pedig Ő, az egyszülött és szeretett Fiú a számára lehetséges leginkább idegen helyzetet élte meg: az Istentől vett *távolságot*.

Értünk vállalta az elhagyatottságát

A Szentatya feltette a kérdést: Miért juthatott mindez idáig? A válasz csak egy: *értünk*. Nincs más válasz: *értünk!* Testvéreim, ez nem egy látványosság. Mindenki, aki ma hallott Jézus elhagyatottságáról, tegye hozzá: Érttem! Ez az elhagyatottság az az ár, amit az Úr értünk fizetett – tette hozzá szabadon a pápa. A végletekig menően szolidáris lett velünk, hogy a *végőskig* velünk legyen. Azért, hogy egyikünk se érezze magát egyedül és helyrehozhatatlan helyzetben. Jézus megtapasztalta az elhagyatottságot, hogy ne hagyjon minket a reménytelenség túszaiként és hogy örökre mellettünk maradjon. Ő mindent megtett értünk, hogy amikor bárki közlünk a falhoz szorul, zsákutcába téved, az elhagyatottság szakadékába és a „miért” örvényeibe süllyed, akkor megérezze, hogy van remény. Ez még nem a vég, mert Jézus is ott volt és most is van velünk: Ő, az Atya és a Szentlélek szenvedte el az elhagyatottság távolságát, hogy befogadja a szeretetébe minden távolságunkat, hiszen mindannyian elbuktunk olykor. Mindez azért történt, hogy mindannyian elmondhassuk: bukásomban, elhagyatottságomban, amikor elárultnak, elvetettek és elhagyottnak érzem magam, tudjam, hogy Te, Jézus ott vagy: kudarcaimban velem vagy; amikor vétkesnek és elveszettnek érzem magam, amikor nem bírom tovább, Te ott vagy, velem vagy; a megválaszolatlan „miért”-jeimben velem vagy.

Az Úr a „miértjeink” belsejéből vált meg bennünket

Így az Úr a „miértjeink” belsejéből vált meg bennünket. Ott tárja fel a *reménységet*. A kereszten ugyanis, miközben megtapasztalja a végletes elhagyatottságot, nem hagyja, hogy kétségbe essen, hanem imádkozik és ráhagyatkozik. Egy zsolttár szavaival kiáltja, hogy „miért” (22,2), és az Atya kezébe adja magát, még ha távol is érzi őt (vö. Lk 23,46), vagy éppen nem érzi, mert olyannyira elhagyott. Az elhagyatottságban ráhagyatkozik. De nem csak ez: így elhagyottan továbbra is szereti az övéit, akik magára hagyták, és megbocsát azoknak, akik keresztre feszítették. Íme, gonoszságunk mélysége most belemerül egy nagyobb szeretetbe, így minden elkülönülésünk közösséggé, minden távolságvétel közelséggé, minden sötétség világozássá változik. Nyomorúságunk csúcspontját az irgalom öleli át. Íme, ki is az Isten és mennyire szeret minket. Most derül ki: milyen kedvesek vagyunk neki és milyen sokba kerültünk neki!

Végőskig menő szeretete képes a mi köszívünket hússzívvé változtatni

Ferenc pápa megállapította, hogy egy ilyen, értünk végőskig menő szeretet képes a mi köszívünket hússzívvé változtatni, amely szeretet tud irgalmas, gyengéd és együttérző lenni. Ez Isten stílusa: közelség, együttérzés és gyengédség. Az elhagyott Krisztus arra indít minket, hogy keressük őt, és szeressük őt az elhagyottakban. Mert bennük nemcsak a rászorulóknak vannak jelen, hanem ott van Ő maga is, az Elhagyott Jézus, aki azzal váltott meg minket, hogy leereszkedett emberi létezésünk legmélyére. Mindegyikkel együtt van, haláláig elhagyatva. Arra az úgynevezett „utca-emberre” gondolok, egy németre, aki a kolonnádok oszlopsora alatt halt meg, egyedül, elhagyatva. Ő Jézus, mindannyiunk számára. Sok elhagyottnak van szükségük a mi közelségünkre. Nekem is szükségem van arra, hogy Jézus megsimogasson, hogy az emberek hozzám közelítsenek és ezért indulok el, hogy megtaláljam őt az elhagyottakban, az egyedüliekben – szólt rögtönözve a Szentatya.

Ma sok „elhagyott Krisztus” él köztünk

Ezért akarja, hogy gondoskodjunk azokról a testvérekről és nővérekről, akik leginkább hasonlítanak Őhoz, a fájdalom és a magány végletes helyzetében. Ma sok „elhagyott Krisztus” van. Vannak kizsákmányolt és magukra hagyott teljes népek, szegények, kik utcakereszteződéseken élnek, és akiknek elkerüljük a tekintetét, mert nincs hozzá bátorságunk, hogy szembenézzünk velük. Vannak migránsok, akiknek nem annyira arcuk van, hanem számuk, ott vannak a fogvatartott elutasítottak, a problémaként számba vett, katalogizált emberek. De van sok láthatatlan, rejtett elhagyott Krisztus is, akiket fehér kesztyűs kézzel dobnak el: meg nem született gyermekek, magukra hagyott idősek, meg nem látogatott betegek, fogyatékkal élők, akikről tudomást nem vesznek és vannak rejtve elhagyott krisztusi fiatalok, akik nagy ürességet éreznek belül anélkül, hogy valaki igazán meghallgatná fájdalomkiáltásukat. És nem találnak más utat, mint az öngyilkosságot, ők a mai elhagyottak, és ezek a mai válságok.

Az elutasított és kirekesztett emberek Krisztus élő ikonjai

Az elhagyott Jézus kéri, hogy legyen szemünk és szívünk az elhagyottak számára. Nekünk, akik az Elhagyott tanítványai vagyunk, senkit nem szabad peremre szorítanunk, senkit nem hagyhatunk magára, hiszen ne feledjük, hogy az elutasított és kirekesztett emberek Krisztus élő ikonjai, akik eszünkbe juttatják az ő mindent meghaladó szeretetét, elhagyatottságát, amely megment minket minden magánytól és elhagyatottságtól. Kérjük ma ezt a kegyelmet, hogy tudjuk szeretni az elhagyott Jézust és tudjuk szeretni Jézust minden elhagyottban. Kérjük a kegyelmet, hogy meglássuk és felismerjük az Urat, aki bennük még ma is felénk kiált. Ne hagyjuk, hogy a hangja elenyésszen a közöny fülsiketítő csendjében. Isten nem hagyott magunkra; vigyázzunk az egyedül maradtakra. Akkor és csak akkor tesszük magunkévá annak vágyait és érzéseit, aki értünk „kiüresítette önmagát”, teljesen üressé téve magát (Fil 2,7) – zárta virágvasárnapi homíliáját Ferenc pápa.